

Latte macchiato

Ik wil je mond en neus dichthouden totdat je gezicht blauw wordt. Ik doe het niet, omdat ik weet dat ik je gesnurk zal missen zodra je stil bent. Achter je gesloten oogleden bewegen je ogen heen en weer. Jou kennende heb je weer een onsamenhangende droom die alleen jij begrijpt en die je me desalniettemin morgenochtend gaat vertellen en dan verwacht je dat ik aandachtig luister en dingen zeg als 'echt waar?' of 'en toen?'.

Ik weet dat je vreemd gaat. De laatste weken zie ik de verliefde blik in je ogen als je met je gedachten ver weg bent. Ik was die blik al bijna vergeten. Mij kijk je meestal op een andere manier aan, zoals wanneer ik de vaatwasser niet goed heb ingeruimd. Dan leun je met je hand op het aanrecht en werp je me een teleurgestelde blik toe. Je hebt het opgegeven om preken af te steken over het meest efficiënte gebruik van de ruimte in de bovenverdieping voor kommen, mokken, glazen en schoteltjes. Soms ruim ik de vaatwasser expres rommelig in zodat je er iets van zult zeggen, bijvoorbeeld dat je van een man toch wel een minimum aan ruimtelijk inzicht had verwacht, maar dan kijk je alleen maar, sluit je even je ogen en zucht.

Je handen liggen op het dekbed. Rugslapers snurken het meest, las ik, met daarbij het advies om tennisballen in de rug van je pyjama te naaien zodat je wel op je zij of je buik moet gaan liggen. Ik strijk voorzichtig met mijn vingertoppen over de haartjes op je onderarm.

In het begin dacht ik dat je nieuwe verliefdheid over zou gaan, dat het een vluchtige aangelegenheid was. Misschien een stagiair op je werk, die bewonderend en aandachtig naar je slimme opmerkingen in vergaderingen luisterde. Of een invalbarista van de veel te dure koffietent waar jij zo vaak latte macchiato's drinkt omdat je er 'de sfeer zo fijn vindt'. Iemand met een tijdelijk

contract dat vanzelf zou aflopen, nog voordat je je verliefdheid in daden zou kunnen omzetten. Maar het is serieus. Dat weet ik sinds het moment dat ik je betrapte toen je op Funda naar een appartement voor jullie zocht. Je klikte de pagina meteen dicht en maakte ruimte voor mij zodat ik naast je op de bank kon zitten. Overdreven vriendelijk bedankte je me voor de vers geperste jus d'orange, hoewel je eigenlijk een hekel aan de herrie van de citruspers hebt. Je leunde tegen me aan en ik kon alleen nog maar aan de glimp van je toekomstige leven denken die ik net had opgevangen. De prijs kon ik zo snel niet zien, maar het was geen stagiairs- of barista-appartement. Het moest de eigenaar van de veel te dure koffietent zijn, het kon haast niet anders. Ik zag voor me hoe jij er na sluitingstijd aan de bar hangt, je haar verleidelijk losschuddend zoals alleen jij dat kunt, terwijl hij de kassa controleert en de inhoud van de fooienpot telt.

Ik ga naast je liggen en probeer niet aan de koffietenteigenaar te denken. Het lukt niet. Hij is vast iemand met een ondernemende geest en inspirerende oneliners. Iemand die met fonkelende ogen kan vertellen hoe koffie, een paar steigerhouten tafels en industriële verlichting een ruimte creëren (bij de laatste twee woorden zal hij een allesomvattend handgebaar maken) waarin mensen samenkomen die de wereld een betere plek maken. Jij hebt een zwak voor mannen met inspirerende praatjes, je kunt urenlang naar TED-talks kijken. Dan roep je mij en moet ik met je meekijken naar iemand die met vurige stem een PowerPointpresentatie geeft, terwijl jij naast me enthousiast mee knikt als een dashboardfiguurtje.

Ik kan niet slapen. Jij denkt dat ik niet doorheb dat je vreemdgaat. Ik wou dat je gelijk had. Je moet gedachten langs je heen laten trekken, zei iemand in een van die TED-talks. Alsof je langs de weg zit en naar de voorbijrijdende auto's kijkt. Alleen kijken, niet achteraanrennen. Ik sluit mijn ogen weer, ik zit aan een snelweg en staar naar de langs scheurende auto's. Een zwarte Kia Picanto: onze

eerste zoen, die naar witbier en zonnebrand smaakte; een rode Renault Clio: die ene keer dat je waterpokken had hoewel je die als kind ook al gehad had en je hele gezicht onder de puistjes zat, en je me niet wilde zien omdat je dacht dat ik je ineens niet meer mooi zou vinden; een oude Volvo: onze eerste vakantie samen, hoe we ruzie maakten bij het opzetten van de tent en jij me naar de auto stuurde waar ik moest blijven zitten totdat jij de tent in je eentje op jouw manier had opgezet; een colonne toeterende vrachtwagens: de koffietenteigenaar en jij in ochtendjas aan de ontbijttafel in jullie nieuwe appartement. Ik draai me om.

‘Goedemorgen.’ Je zoent me.

Ik open mijn ogen. In het halfdonker zie ik je glimlachen. Naar mij, denk ik voor een moment, maar dan zie ik dat je met je gedachten bij de koffietenteigenaar bent. Hoofdpijn. Ik ga lang en heet douchen terwijl ik je vrolijk fluitend in de keuken hoor rommelen. Kun je niet tenminste doen alsof alles nog bij het oude is? Je bent helemaal geen ochtendmens.

Je hebt je havermoutpap nog niet aangeraakt. ‘Ik moet je iets vertellen,’ zeg je. Het lukt me niet mijn muesli door te slikken. ‘Wil je nog koffie?’ vraag ik met volle mond.

‘Ik moet je iets vertellen.’

‘Ik kan latte macchiato maken,’ zeg ik, sta op en loop naar het aanrecht.

‘Ik. Moet. Je. Iets. Vertellen.’

Ik doorzoek het keukenkastje. ‘Weet jij waar de melkopschuimer is?’

‘Ik ben zwanger.’

Ik hoest. Muesli in het verkeerde keelgat.

‘We krijgen een kind.’

Mueslispetters op het aanrecht.

‘We hebben vanmiddag een bezichtiging van een driekamerappartement.’ Je staat ineens naast me en legt je hand op mijn rug.